

לנד, מי שהיתה במשך 25 שנים עורכת שבוועד האופנה הנודע וזו ומשמשת עתה כיועצת למוזיאון מטרופוליטן בניו יורק. לא היה זה הישגה היחיד של דיאנה. היא הציגה גם לשכנע את צלם-הי

של הפועל תל-אביב. ריפ"א את בורק, עומד להפוך כוכב-קולנוע. הבמאי עקיבא ברקין, מי שניהל את הסינמטק הישראלי ומנהל כעת את הסינמטק הצרפתי, עומד לי ביים אותו בסרט בשם כוכב

משה ארם הח"כ הוותיק של אחדות העבודה, השתתף השבוע בכנס מועמדי המערך לכנסת התשיעית, אך לא עזר כוח להאזין לכל האומנים שהושמעו בפני באי הכנס. ארם נירדם תוך כדי הדיונים, כשהוא מטה ראשו לאחור.

נעמי אדווה נסעה ללונדון כדי לבקר אצל ידידה, הקדון הנודע רודולף נורייב (מש-מאל). השניים נראים בתמונה כשהם יוצאים מאולם-החזרות של ה"אלברט הול" בחברת נהג ה"רוולס-רויס" וסוכנת-הבית של נורייב. יומיים אחרי שהתה בלונדון, טילפן אל נעמי בוסו סחה, בעלה-לשעבר, הזמין אותה לחגוג את יום-הולדתה במועדונו של שמוליק קראוס בתל-אביב, אדווה עתה על המטוס הראשון, ארצה, קיבלה במתנה צמיד ועגילים משובצים יהלומים.

אופנה פיטר הרצוג, שפרש לפני שנים אחדות ממוקצונו. לצלם את הראיון. אולם כשר נכנסה דיאנה אל ארמונה של פריזלנד בניו-יורק, התרגשה רדיכרייך שנתקלה בשתייה, ונחבלה בפניה.

אנשים

חלם של זהב

בנאום-בחירות בהרצליה קבע שרי-החץ, יגאל אלון: "צריך להיות כרוז, שעל מה שנזכר להתפטר נתפטר ללא חציצה, ועל מה שלא נזכר להתפטר לא נעשה זאת, גם אם יהיו לחצים ונצטרך לעמוד בתור כדי לקבל להם ומרגרינה". בתגובה לדברים אלה נזעק המשורר חיים גורי, ובמדורו מה אומרים? תחת הכותרת האומנם, כתב:

"האומנם, יגאל?!"

"מאי יעמוד בתור ללחם ומרגרינה למען המוני לדת? אלה שעבדו וכסו על השכונ המדינה הזאת, שעשו הרבה כסף טוב והרבה כסף שחור והרבה כסף מוכר בכפפות זרות, כפרוטה ליום-סגור? או שמא קבוצות-הלחץ הידועות, החל בציונות-האוויר וכלה בקציני-הים, כל אותם המקופחים האוחזים בצווארה של ישראל? ושמה כל הדרי רוגיים והרהר-הירוגיים והרהר-ההירוגיים וזרי גיבם ויחידים ויהודים האומרים עוד עוד ומי קבלים עוד עוד? ומי יקרא לעם להסתפק בלחם ומרגרינה? למען ארצו וביטחונה וכבודו הלאומי? האומנם יעשו זאת האנשים שעמדו ליד ההנהגה וראו בעיניהם כיצד הופכת החברה הזאת לגיונגל מכושר של מילחמת הכל כהכל (למה לו בן זלי לא?!) וניסו לקנות במקום לתבוע? או שמא יעשו זאת מנהיגים המתקשים לעמוד מול העם ללא חישש מקראות-בנינים, שלא ידעו שהי אצילות מהיכנת ושאי-אפשר לתבוע מאחרים, וביניהם אנשים טובים שרע להם וקשה להם, בלי שישישי בהתנהגותם דוגמה אישית למותר? מידות ונקיון-כספים?"

"תור ללחם ומרגרינה! הוא דימוי, בוטוי למצוקה קשה וממושכת, אולי לבטלה המונית, לביצת תרדה ובדידות, ומאבק עם יחידים/ בתור ללחם ומרגרינה עשוי לעמוד רק עם מאוחד ונהויש כתחושת צידקתו. האומנם מאוחד העם על עיקרי הדברים?"

"האומנם ייתכן מעבר חד וחרף מהלם של זהב? לספרה של מצור, ולחם ומרגרינה? מתי יודע עם ישראל כי מתחיל הלחץ? ואולי מצויים אנו, זה כבר, מאז יובי-הכיפורים לפחות, בעינינו של הלחץ? מה עשתה החברה הישראלית למען תהיה נכונה לעמוד בלחץ הגבר אם יבוא?"

את רשימתו מסיים המשורר חיים גורי ב"קביעה": "קשה יהיה לעמוד, בתור ללחם ומרגרינה! כאשר 59 חברי-כנסת עשויים למעון באזור נה העם שאילו היו הם בשילטון היו מופסים לבכיר גם נכונה צהובה, ביצה קשה ונקניקייכוא, ואת כל הארץ ואת כל השלום או, להכביל, ישראל קטנה אך קומפקטית ועמקה ונבונה ומשגשגת..." (דבר)

בזכות המבוכה

בגנות האלימות

עטאללה מנצור, ברשימתו שאלות מביכות ללא תשובות, מציג צד יומיומי לקיומו האישי כבן-מיעוטים במדינת-ישראל, ומספר: "בארה, בני הקטן, נוהג לבוא אלי בשעות הבוקר המוקדמות, בערוי ישרומהצה, ולשאל אותי שאלות מביכות. כבוקר יום-החורף לחללי צה"ל הוא שאל: "נכון שיש חג מחר? השפתי: "נכון, זה חג שלנו?" — כן, זה חג יובי-ההולדת ל"מדינה". בארה שמע מהבירו בכיתה כי זה חג של היהודים בלבד, אמרתי לו כי הכרו טועה וכי המדינה היא של כל אזרחיה, יהודים, מוסלמים, נוצרים ואחרים. בארה התעקש: הכרו, כנו של מורה, אומר כי אנהנו פלסטינים, וכי אין לנו מדינה.

"ליבי נצטט. ידעתי כי אפור לי לשקר לבני; מצר שני שאלתי את עצמי האם יכול ילד כן שמונה לחבוך את הסכך שבו אני נתון, כאדם שהחברה והתנאים הרביכו לו את התווית של נוצרי, ערבי וישראלי (ופלסטיני) — עד גיל 14 לפחות). האם להתחיל את מפעיה-הסכרה שלי מ"מרב בריכוכב, או ממישפט דרייפוס? האם עזה להסתפק בשואת יהודי אירופה כדי להסביר לו את מניעי שיבת ציון? אבל מדוע אין פלסטינים מדינה, ומדוע מותר למאיר כהנא לבוא מניו-יורק לשכם, כדי לאיים על כסאם שפעה ולכפות עצמו עליו?"

"עלי לספר לו על ההבטחה האלוהית: אבל האם הוא מבינל להבין כי יש אלוהים הנותן זכות לרב לזינגר ומכסל את זכותו של שייך ג'עברי? בארה יתקומם נגד רעיון כזה. אחיו המכובר, בוטרס (12), שלא הצליח להירדם מ"רוב שימחה והתרשעות לאחר שחזה בשירור

חיים גורי: מי יעמוד בתור ללחם ומרגרינה

למען המולדת? * עטאללה מנצור:

תווית של נוצרי, ערבי וישראלי"

מישחק הניצחון של מכבי תל-אביב על מכבי נצריה וארה, כמות כי הישראלים (לא היהודים) — הוא יודע שבניכחתת ישראל משחק ריפעתת מררק) הם הטובים בעולם..." (הארץ)

מגשיהכסף של

בן-גוריון

בסידרה, המנהיגים הגדולים" המופיעה בצרפת בהוצאת סטוק, ראה אור בימים אלה סיפרו של שרי-החץ יגאל אלון ישראלי: המאבק למען התיקונה, שבו מתאר יגאל אלון את חלקו ב"מילחמת-השיחור, במילחמת ששת-הימים, את יחסיו עם בן-גוריון ועוד. בין השאר כתוב ב"ספר זה:

"היחסים בין בנימי לבני היו תערובת של חיבה ואנטאנוניום. מצד אחד הרעף עלי נילווי העברה, לפעמים אפילו מוגזמים; ומצד שני, קם בנימי איזה מחסום אידאולוגי... המהלכות בנימי החריפה עקב שני יוכוחים מוקרים ברוח הזמן ההוא: ראשית, פירוק הפלמ"ח; שנית, זכיקר, העוכרה שבימי נכנע לאמריקאים ו"הסתפק בסף מילהמת-העצמאות בהסכמי שביתת-נשק במקום לעמוד על חוזה-שלום. היינו חלוקים בדעותינו גם לגבי הסוציאליזם. הוא ראה עצמו כסוציאליסט רפורמטי — ואילו הייתי אני סוציאליסט ריאקציוני! האמת היא ששנינו האמנו כסוציאליזם דמוקרטי..." (דיעות אחרונות)

מי צריך לבכות?

אהרון בכר, ברשימה אמיתות ישראליות, כותב על המיבצע נגד הבכי של התנועות הקיבוציות: "די לבכות בארץ הזאת — סיסמה יפה מאד, פרי השראתם של צעירי התנועה הקיבוצית. על מה, פאכתי, יש להם לבכות? הוריהם, שהקימו הכרת-מופת בתנופה חלוצית שאין דומה לה בתולדות הארץ הזאת, הורישו להם לאטמופנדיות עם איכות-חיים ואיכות-סביבה, ביטחון כלכלי, שלווה פאטריולית, סביבה חינוכית, חקלאית פריחה, תעשייה משגשגת, אווירה תרבותית, שפע, רווחה, טל השמיים ומישמי הארץ ורום דגן ותרי היש. אב יש למישהו על מה לבכות, הרי זה לעקורי בירעם שקיבוץ ברעם משגשג על אדמת-תירם לפי מיטב המסורת של סוציאליזם ואחוות-עמים. שלא לדבר על כנות חצור הגלילית, העיב-דות כמלאציות ושופות-בלום בבית-ההארהה של קיבוץ איילת-השחר, וערים מאיוורי-מצוקה של אינם רשאים ללמוד במוסדות חינוכיים של ה"עילית מקיבוצי הסביבה. הככי עלול לערער את ההמוניה הפועלת המפורסמת, ועירעורה עלול להשכיח את הדיוט הסטורלית של צעירי הת"נעה הקיבוצית. דיו לבכות בארץ הזאת!"

(דיעות אחרונות)

פסקי השבוע

- **חתן פרס-נובל**, נורמן בורקהוף, על המיהחמה במיורח-התיכון: "אין לבנות שלום על קיבות ריקות."
- **דניאל בלך**, סופרו המדיני שז"ר, דבר": "גם יגאל ידין כבר הצליח להוכיח, כי מי ששחק עשרים-ושמונה שנים ועסק בארץ-מיאולוגיה, ראוי כי ימשך בכך."
- **דן הלפרין**, מנהל היחידה לזחמה כלכלית באוצר: "האם גם על החוקת אובר-דראפט (משיכת-יתר) בחוק-לארץ פותחים עתה תיק?"
- **גולדה מאיר**: "המערך לא צריך להבי טיה לבחורים הכל לפני הבהירות. כאשר אין לנו כל ביטחון שזוכל לקיים מה שמבטיחים."
- **שרי-החץ**, יהונתן רבינוביץ, ב"תשובה לשאלה אם ניגרם לו עווג אישוי בכיקורת על מדיניותו הכלכלית: "עוול..."
- **עוול אישי**, לא תיכתי לזריהת-הילה... ידעתי שזהו שוהו תפקיד כפוי-טובה. אין עוד תפקיד כפוי-טובה כזה בעולם... נשאתי על ראשי את כתר-הקוצים..."
- **העיתונאי דודן רוזנבלום**: "נמסר לי כי ברחוב אנטוקולסקי בתל-אביב עדיין ניצב על עמדו עי-נוי, מבלי שיבואו הגוזמים המטורפים (מאלה שערפו את כל העצים ברחוב איבן-גבירול מייד עם ליבלום) וינסרו אותו."
- **ח"כ מנחם פריד**: "מסתבר כי בימים אלה נעשה אצלנו מטבע זר למטבע עובר לבו"ח."